

General

Actualitzat el 23/11/201

La sofisticació del jazz i la màgia dels Pirineus

Arnau Obiols presenta amb el seu quartet el Projecte Pirene

Diu la mitologia grega que Hèrcules va crear la serralada dels Pirineus cobrint de pedres el cos de la seva amant Pirene; una història bonica que ha servit al jove percussionista **Arnau Obiols** per batejar un projecte ben personal on combina les melodies tradicionals del Pirineu català amb el llenguatge global del jazz.

Arnau Obiols Quartet van ser els encarregats d'encetar la final del V Concurs Sons de la Mediterrània, el passat 8 de novembre a la taverna de la Fira de Manresa. I tot i que l'envelat no era l'espai en què habitualment un pensaria per ubicar un quartet de jazz, aquest projecte nascut com a treball de final de carrera a l'ESMUC va causar impacte. El proper 8 de febrer, a més, seran al cicle JazzHivern a L'Auditori Nacional d'Andorra. Parlem de tot plegat amb el bateria **Arnau Obiols**, el líder d'una formació que es completa amb **Pol Omedes** (trompeta i *flugelhorn*), **Pau Solsona** (piano) i **Emily Smejkal** (contrabaix).

SONS: Tu ets de la Seu d'Urgell i has estudiat jazz a Barcelona. Aquest és el teu projecte més personal i té un nom molt suggerent.

ARNAU OBIOLS: Vaig agafar tot de repertori del Pirineu, en principi era per fer-ho com a treball de carrera. Inicialment, de tota manera, el plantejament del treball era molt obert: la relació del jazz i les

músiques tradicionals a tot arreu. Escolto molts músics de tot el món que barregen les seves músiques amb el jazz, és un camp que m'interessa molt. Després hi vaig anar treballant i va quedar limitat només a repertori pirinenc.

SONS: Incorporareu músiques occitanes, aragoneses o basques?

A.O: En principi la nostra idea és centrar-nos en la música tradicional catalana.

SONS: Com us vau trobar a l'escenari? Éreu els primers i actuàveu en un envelat gran, més bulliciós del que habitualment són els auditoris o els petits clubs de jazz.

A.O: No sabíem com aniria, perquè normalment en espais així hi ha molt de soroll i la nostra música és pe escoltar amb concentració. Pensem que el concert ens va anar bé. La resta de finalistes tenien molt d'impacte i una dimensió més festiva, però estem contents perquè molta gent va poder conèixer el que fem, a mig camí del jazz i de la música tradicional.

SONS: Això fa que us pugueu moure en dos circuits, el del folk i el del jazz?

A.O: Tal com estan les coses, anirem on es pugui, no es pot descartar res. Dins la música tradicional, aquí a Catalunya s'han fet coses que miren al jazz, però tampoc gaire, no hi ha hagut una tendència regular. I dins el món del jazz, em sembla que no hi ha gaire interès a buscar les arrels, hi ha molta tendència a centrar-se únicament en el món afroamericà. M'interessa per exemple el que s'està fent a Israel, on hi ha un moviment que relaciona la música tradicional i el bagatge de la cultura jueva amb el jazz.

SONS: Sembla un camp difícil però ple de possibilitats.

A.O: La idea és aprofitar que som als dos camins. La gràcia d'això és agafar el llenguatge tan ric que té el jazz i aplicar-lo a la manera de ser pròpia. No puc ni vull tocar com un negre dels Estats Units. En aquest sentit, referents importants són **Avishai Cohen** i **Omer Avital**. Ells treballen així. I també a Itàlia **Paolo Fresu**, que agafa la tradició sarda... En definitiva, la idea és fer una música sincera. De vegades em passa que sento músics boníssims de jazz i penso: "Està molt bé, però això que sento què té a veure amb tu?".

Foto: **Emily Smejkal** i **Arnau Obiols** durant la final del V Concurs Sons (Carles Rodríguez).